

GUITARRES

7 DE MARÇ
SALA DE TECLATS

L'25
ANYS

**JOHANNES
MONNO**

MUSEU DE LA MÚSICA

PROGRAMA DE MÀ

MIQUEL LLOBET

(Barcelona, Espanya 1878-1938)

PLANY

EL TESTAMENT D'AMÈLIA

CANÇÓ DEL LLADRE

EL NOI DE LA MARE

JOHANN SEBASTIAN BACH

(Eisenach, Alemanya 1685 - Leipzig, Alemanya 1750)

SUITE EN LA MENOR BWV 997

(originalment en do menor)

PRELUDE

FUGE

SARABANDE

GIGUE & DOUBLE

FERRAN SOR

(Barcelona, Espanya 1778 – París, França 1839)

FANTASIE ÉLEGIAQUE, OP. 59

EDUARDO SAINZ DE LA MAZA

(Burgos 1896 – Barcelona 1981)

PLATERO Y YO

Platero

La Muerte

El Loco

Paseo

La Azotea

La durada aproximada del concert és de 60'

JOHANNES MONNO, GUITARRA

COMENTARI

per Ferran Pisà

A finals del segle XIX, els músics espanyols volgueren forjar un estil nacional equiparable al que ja tenien les grans nacions europees. Per aconseguir-ho, s'inspiraren en la música de l'Espanya meridional i van escriure versions clàssiques de *fandangos* i *zapateados* a més d'incorporar-hi recursos idiomàtics de la guitarra com arpegis, batuts i fórmules cadencials del folklore andalús.

Molts autors van fer una gran carrera adscriuint-se a aquest corrent, però també n'hi hagué d'altres que s'estimaren més explorar nous llenguatges i desmarcar-se de l'estil estandarditzat. Aquest és el cas de Llobet i Sainz de la Maza, dos autors barcelonins que saberen trobar el seu estil alçant la mirada cap a Europa.

Miquel Llobet (1878-1938) fou un guitarrista d'una personalitat singular que va fer concerts arreu d'Europa i Amèrica interpretant, principalment, transcripcions del repertori canònic per a piano. La composició en si mai no l'interessà gaire; en canvi, el joc de la variació i la reelaboració el divertia força més. Aquesta preferència és fàcil de constatar parant atenció a les harmonies exquisides i a les textures enginyoses de les seves *Cançons catalanes*.

Llobet va arribar a ser tan popular que guitarristes de tot d'Espanya venien a formar-se amb ell. Aquest fou el cas d'Eduardo Sainz de la Maza (1903-1982), que va arribar a Barcelona amb només tretze anys. La seva carrera com a intèrpret fou breu i modesta, i se centrà en la docència i la composició. Va desenvolupar un llenguatge per a guitarra propi, que sintetitzava influències de l'impressionisme francès i del jazz americà. En la suite *Platero y yo* trobem interessants representacions musicals d'escenes literàries de la novel·la de Juan Ramón Jiménez.

El també barceloní Ferran Sors (1778-1839) va escriure la *Fantaisie élégiaque*, op. 59 vers l'any 1836 en memòria de la seva alumna Charlotte Beslay després que morís en donar a llum el seu primer fill. El primer moviment estableix el to fúnebre amb arpegis disminuïts i descensos cromàtics; el segon és una marxa fúnebre que, alternant tonalitats majors i menors, oscil·la entre l'enyor i el plaer de la remembrança.

Tot i que J. S. Bach (1685-1750) no va escriure mai cap peça per a llaüt, les peces de l'anomenada "Obra per a llaüt de Bach" formen un corpus excepcional. Completa el programa del nostre concert la suite BWV 997 concebuda originalment per a instrument de tecla i adaptada al llaüt per algú altre a finals del s. XVIII. Entre els seus moviments destaquem el misteriós preludi, la fuga laberíntica i el lluent *double* de la giga.

INSTRUMENTS

GUITARRA – SIMPLICIO

Número d'inventari: MDMB 1444

Francisco Simplicio, 1874-1932

Barcelona, 1924

Format com a ebenista, Francisco Simplicio va entrar com a deixeble únic al taller barceloní d'Enrique García i en va agafar el relleu el 1922, després de la mort del seu mestre. Les guitarres de Simplicio destaquen per la seva elaborada ornamentació, com podem veure en les sanefes, la marqueteria, i el treball de gravat a la pala d'aquesta guitarra. Un detall petit, però remarcable, és la bandera espanyola en miniatura que trobem al mosaic del pont: aquest símbol indica que l'instrument estava destinat a l'exportació. El Museu de la Música va adquirir aquesta guitarra a Miguel Ángel Cherubito el 1992. Presenta sanefes al voltant de la taula harmònica, del fons i de l'obertura acústica. Els materials utilitzats són xicranda, píceca, cedre, banús i os.

GUITARRA

Enrique García, 1868-1922

MDMB 1700

Barcelona, 1913

Enrique García s'inicia com a guitarrer al taller de José Ramírez a Madrid. El 1893 va obtenir el primer premi a l'Exposició Universal de Chicago, un mèrit que faria constar a les etiquetes de les seves guitarres posteriors. El 1895 es trasllada a Barcelona per obrir un taller al carrer Aragó i posteriorment, el 1904, al Passeig de Sant Joan, on va romandre fins a la seva mort. Gràcies al suport d'intèrprets com Domingo Prat o Francesc Tàrrega, que tocaven les seves guitarres, va assolir una gran reputació internacional. Aquesta guitarra va arribar al Museu el 2007, gràcies a la donació de Juan Cortes-Russell. Presenta diferents línies de colors al voltant de l'obertura acústica. Els materials utilitzats són os, xicranda, píceca, cedre, vori i metall.